

[Connie Hedegaard]

kelte til selv at bestemme, om man vil være fagligt organiseret eller ej, uanset om man er arbejdsgiver eller lønmodtager, og uanset på hvilken arbejdsplads man befinder sig.

Så vil jeg i øvrigt godt til hr. Bakholt om justitsministerens udtalelser på vores landsråd sige, at det jo ikke var et spørgsmål om på nogen måde at ville forbyde nogen at organisere sig, det var udelukkende et spørgsmål om et medlemskab af en faglig organisation, og at man dermed også skal være med til at støtte et bestemt politisk parti, og dermed nogle angreb på en bestemt regering, ikke mindst i betragtning af, at mange af de pågældende medlemmer rent faktisk støtter regeringspartierne. Det er en anden problematik. Det er i pressen blevet udlagt, som om justitsministeren direkte ønskede at forbyde disse medlemskaber. Det var jo ikke det, der var tale om.

(Kort bemærkning).

Bakholt (S):

Nu begynder det konservative folkeparti altså at trække i land. Jeg så også de udtalelser i TV fra den søndag eftermiddag, da det konservative folkeparti havde landsmøde, og da var der ikke tale om at skele til det. Det, der var tale om, var kort og godt, at man ikke kunne lide, at den samlede fagbevægelse her i landet var imod den politik, som regeringen førte, og at den ikke måtte have lov til at give udtryk for denne utilfredshed gennem annoncer, og derfor sagde justitsministeren, at man burde overveje at forbyde det.

Jens Peter Jensen (V):

Dagens dagsorden viser jo, at SF kommer med forslag sådan i en bølge, og de kommer med samme selvfølghed som en influenzaepidemi, og man ved altid helt bestemt, at det er sammenfaldende med, at vi er lige ved at komme ind i de spændende dele af overenskomstforhandlingerne. Det foreliggende forslag er i den grad et brud på princippet om organisationsfrihed; jeg fristes næsten til at spørge, hvorfor man dog så ikke tager skridtet så fuldt ud, at man også siger, at medarbejderne i virksomhederne ikke må være organiserede i private lønmodtagerorganisationer. Det ville jeg også være imod, men det var der dog en vis konsekvens i.

Vi kan fra venstres side ikke medvirke til dette lovforslag.

Lone Dybkjær (RV):

Det radikale venstre kan ikke støtte det foreliggende lovforslag, og jeg skal blot henviser til arbejdsministerens bemærkninger.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Det kunne da være udmærket, at arbejdsgiverorganisationerne gik glip af nogle kontingentkroner og blev svækket på den måde. Nå, men spøg til side – VS bryder sig bestemt ikke om argumentationen bag dette forslag, som den kommer til udtryk i bemærkningerne til lovforslaget, for selv om det går ud fra arbejdsgiverne, mener vi, at det vender sig som en boomerang imod arbejderne. VS kan på ingen måde gå ind for, at der skal være fredspligt på livsvigtige områder. I en arbejdskamp er det mere end vigtigt og nødvendigt, at man også kaster de områder 100 pct. ud i kampen for at opnå det bedste resultat.

Dohrmann (FP):

Organisationsfrihed er noget af det bedste, vi har, og det skal vi selvfølgelig ikke røre ved. Fremskridtspartiet kan heller ikke støtte lovforslaget.

Ole Henriksen (SF):

Jeg skal kort sige her, at der selvfølgelig ikke er tale om, at vi på nogen måde skal have i en situation, hvor der ikke fortsat er et arbejdstager-/arbejdsgiverforhold inden for offentligt ejede selskaber, og dermed er også sagt, at selv om de offentlige virksomheder ikke længere skal kunne være medlemmer af Dansk Arbejdsgiverforening, betyder det selvfølgelig, at man vil få en anden arbejdsgiverorganisation, nemlig en offentlig, enten finansministeren eller Kommunernes Landsforening. Vi vil ikke på nogen måde svække muligheden for, at der også kan varles konflikter og lockouter inden for disse områder, men vi ønsker bare ikke at give Dansk Arbejdsgiverforening hånds- og halsret over, hvornår kraftværker, hospitaler og andre offentlige virksomheder skal ud i konflikt, for det bør Dansk Arbejdsgiverforening ikke have noget med at gøre. Som mere principiel betragtning er vi heller ikke interesse-